

надъ равна Тракия, пиха вода отъ Марица и слѣзоха къмъ Бѣло море. Найдоха старото си гнѣздо.

— Зимата пресѣче нашия пѣть къмъ родния кѣтъ въ Китай. Мои шарени аеропланчета, тука ще зимуватъ, — рече майката.

— Не може! — обади се едно врабче, — вие не сте българчета. Тука живѣятъ само българи.

— Добре де, ще платиме наемъ! — рекоха славеитѣ и кацнаха на бадема.

— Какъвъ ще бѣде наемътъ? — попита врабчето.

— Пѣсни, — отвърнаха славеитѣ.

— Може, — съгласи се врабчето, — може и съ пѣсни, но чакайте по-напредъ да повикамъ моя старъ приятель, магарето на рибаря, което носи риба въ града съ два коша. То е старъ музикантъ. Нека чуе китайска пѣсень.

Славеитѣ се усмихнаха и трѣгнаха да търсятъ мекъ мъховъ пухъ за гнѣздото. — Да имъ бѣде топло, когато духне хладниятъ зименъ вѣтъръ.

Дордето врабчето дирѣше магарето да го нагости съ китайски пѣсни, подъ бадемата пристигна едно момиче съ писмо въ рѣка. То скѣса внимателно плика, извади писмото и рече:

— Чакай сега да видя, какво пише моятъ татко. Боже, това писмо иде чакъ отъ Шанхай. Колко далеко е отишелъ моятъ татко, морякъ!

И то зачете жадно. Като свърши, дълго цѣлува писмото и го мушна въ пазвата си. А плика хвърли подъ бадема. Върху тоя пликъ като картинка бѣше залепена една синя китайска марка, надъ адреса.

Пристигнаха врабчето и магарето. Магарето важно размаха опашката си, натежала отъ репей, и каза:

— Да пѣятъ пѣснопойцитѣ!

Китайскитѣ славеи кацнаха редомъ единъ до другъ и почнаха. Тѣ пѣеха сѣщата пѣсень, която нѣкога бѣше изпѣла майката на хилядогодишното дърво, въ часа на прощаването.

Въ туй време марката върху плика затрепера отъ вълнение и се сви.

— Тая пѣсень ми е позната! — рече тихо тя.

— Кѣде си чувала моята пѣсень? — попита майката пѣснопойка.